

El desdichado

Gérard de Nerval

Jo sóc el tenebrós, el vidu, el sens-consol,
El príncep d'Aquitània de la torre abolida:
Se m'ha mort l'estel únic, i al llaüt constel·lat
Duc marcat el Sol negre de la Melancolia.

En la nit de la tomba, tu que m'has dat conhort,
Retorna'm el Posílip i el mar que bressa Itàlia,
La flor que tant plaïa al meu cor desolat,
I el parral on el pàmpol amb la rosa s'alia.

Sóc Amor o sóc Febus?... Lusignan o Biron?
Tinc el front roig encara del besar de la reina;
He somiat dins l'antre on neda la sirena...

I dos cops vencedor he creuat l'Aqueront:
Tan aviat cantant amb la lira d'Orfeu
Els sospirs de la santa com els crits de la fada.

Gérard de Nerval, *Les Quimeres i altres poemes*. Edició bilingüe. Pròleg de Carlos Edmundo de Ory.
Traducció, notes i cronologia d'Alfred Sargatal, Llibres del Mall; Curial, Barcelona, 1976.
Traduït per Alfred Sargatal